

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 юли 1984 година*

По дело 63-83

С предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Crown Court, Newcastle-upon-Tyne (Обединеното кралство) в производството, висящо пред този съд между

Regina

и

Kent Kirk

относно правото на държава-членка след 31 декември 1982 г. да въвежда мерки, които забраняват на корабите, регистрирани в друга държава-членка, да извършват риболов в нейната крайбрежна зона от 12 мили,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н Т. Коопmans, г-н К. Bahlmann и г-н Y. Galmot, председатели на състав, г-н Р. Pescatore, г-н А. O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н О. Due и г-н С. Kakouris, съдии,

генерален адвокат: г-н М. Darmon,

секретар: г-н Р. Heim,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 9 март 1983 г., постъпило в Съда на 20 април 1983 г., Crown Court (Съд на Короната) в Newcastle-upon-Tyne е отправил преюдициален въпрос на основание член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на правото на Общността относно риболова с цел да се прецени съвместимостта на това право с взета от Обединеното кралство мярка, която забранява на кораби, регистрирани в Дания да извършват риболов в нейната крайбрежна зона от 12 мили.

2. С „Sea Fish (Specified United Kingdom waters) (Prohibition of fishing) Order” от 1982 г. (наричан по-нататък Sea Fish Order), Обединеното кралство забранява „риболова в тази част на британските риболовни граници, разположена в рамките на 12 мили от основните линии, непосредствено до Обединеното кралство от риболовни кораби, регистрирани в Дания”. Г-н Kent Kirk, собственикът на датски риболовен кораб е бил проверен на този кораб на 6 януари 1983 г. от кораб на Royal Navy по време на извършване на риболов в рамките на бреговата зона и е бил глобен с 30 000 GBP от Magistrates Court (Обединеното кралство) на North Shields. Пред Crown Court в Newcastle-upon-Tyne, пред който обжалва присъдата, той изтъква, че Обединеното

* Език на производството: английски.

кралство не е имало право да въвежда в сила Sea Fish Order от 1982 г. и следователно не е извършено никакво нарушение.

3. Като преценява, че му е необходимо решение на Европейския съд за преценка на съвместимостта на Sea Fish Order със законодателството на Общността, Crown Court в Newcastle-upon-Tyne преустановява съдебното производство и отправя следния въпрос до Съда:

„Като се имат предвид всички съответните разпоредби на правото на Общността, Обединеното кралство имало ли е право след 31 декември 1982 г. да въвежда „Sea fish (Specified United Kingdom waters) (Prohibition of fishing) Order” от 1982 г. (Постановление относно морския риболов в определени британски води) (Забрана за риболов), при положение че това постановление забранява единствено на корабите, регистрирани в Дания да извършват риболов в условията, които то предвижда?”

4. Този въпрос има за цел да изясни по същество дали правото на Общността относно извършването на риболов дава право на държава-членка, по времето когато е прието въпросното постановление Sea Fish Order, да забранява на корабите, регистрирани в друга държава-членка да извършват риболов в крайбрежна зона, определена от закона.

5. Г-н Kirk счита, като в това отношение е подкрепян от Датското и нидерландското правителство, че правилата, прилагани преди Акта за присъединяване от 1972 г., стават напълно приложими при изтичането на срока на дерогациите, позволени през преходния период, който е изтекъл на 31 декември 1982 г. Тези правила, систематизирани от Регламент № 101/76, са съдържали принципа за недискриминация, така че изключването на датските кораби по силата на Sea Fish Order е в противоречие с правото на Общността.

6. Необходимо е в това отношение да се припомни, че член 7 от Договора разпорежда в приложното поле на Договора и без да се нарушават специалните разпоредби, които той предвижда, да се забрани всякаква дискриминация, основана на националност.

7. Регламент № 101/76 от 19 януари 1976 г. относно установяване на обща структурна политика в риболовната промишленост (ОВ L 20, стр. 19), който заменя Регламент № 2141/70 на Съвета от 20 октомври 1970 г. (ОВ L 236, стр. 1), предвижда в текста на член 2, параграф 1, който е напълно идентичен на член 2, параграф 1 от Регламент № 2141/70, че правилата, прилагани от всяка държава-членка при извършване на риболов в морските води, които са под неин суверенитет или нейна юрисдикция, не може да води до различия в отношението спрямо други държави-членки. Държавите-членки осигуряват, по-специално, равноправни условия на достъп и експлоатация на риболовните полета, които се намират в посочените води, на всички риболовни кораби, които плават под флага на държава-членка и са регистрирани на територията на Общността.

8. Член 100, параграф 2 от Акта за присъединяване от 1972 г. предвижда възможност за въвеждане на изключения от тези принципи за периода до 31 декември 1982 г., така че държавите-членки да могат да ограничават извършването на риболов от националните кораби на другите държави-членки във водите под техен суверенитет или тяхна юрисдикция в рамките на определени граници, които по принцип обхващат 6 морски мили.

9. Съгласно член 103 от Акта за присъединяване Съветът е трябвало да разгледа преди 31 януари 1982 г. по предложение на Комисията разпоредбите, които биха могли да бъдат приети след изтичането на дерогациите, които са в сила до 31 януари 1982 г.

10. Измененото и допълнено предложение на Регламента на Съвета за създаване на правила на Общността за опазване и управление на рибните ресурси, представено от Комисията на Съвета на 11 юни 1982 г. (ОВ С 228, стр. 1), предлага зоната, обхваната от дерогацията, определена в член 100 от 1972 г. от Акта за присъединяване да бъде удължена до 12 морски мили и следва да остане в сила за период до 31 декември 1992 г.

11. В резултат от провалянето на заседанието на Съвета на 21 декември 1982 г. за приемане на предвидените разпоредби, Комисията на 21 декември 1982 г. прави заявление (ОВ С 343, стр. 2), в което като напомня, че от 1 януари 1979 г. опазването на рибните ресурси е изключителното задължение на Общността, но Общността все още не е успяла да приеме обща система за опазването им, а държавите-членки имат не само правото, но и задължението да приемат необходимите мерки от общ интерес. Следователно Комисията:

- изисква от всички държави-членки да Ж съобщят в най-кратки срокове националните мерки за опазване на рибните ресурси, които те възнамеряват да приемат, при условие че бъдат одобрени от Комисията;

- приканва държавите-членки да сътрудничат с нея, за да могат да бъдат координирани различните национални мерки по опазване, така че те да представляват временна система, което да е едновременно приложима, ефективна и недискриминационна.

12. На 22 декември 1982 г., Обединеното кралство нотифицира Комисията за Sea Fish Order от 1982 г., което е одобрено с Решение от 5 януари 1983 г. (ОВ L 12, 11.1.1983 г., стр. 50). С това решение Комисията уточнява, че разрешението е само „временно”, до 26 януари 1983 г., и че ще бъде основно разгледано по-късно. В преамбюла на решението тя, след като отбелязва, че „някои държави-членки са нотифицирали своите национални мерки на Комисията, Белгия, Дания и Гърция все още не са нотифицирали никакви подобни мерки, тя подчертава, че решението е било взето „по причини свързани с обществения ред да се избегне възникването на конфликтни положения през този период при отсъствие на каквито и да е разпоредби, прилагани към риболова във водите на Общността”.

13. На 25 януари 1983 г. Съветът приема Регламент № 170/83 относно създаване на режим на Общността за опазване и управление на рибните ресурси (ОВ L 24, стр. 1), който в своя член 6, параграф 1, разрешава с обратна сила, тоест от 1 януари 1983 г. оставянето в сила за още 10 години на дерогационния режим, определен в член 100 от Акта за присъединяване от 1972 г. с разширяване на крайбрежните зони от 6 на 12 морски мили. Събитията, които са в основата на настоящото дело, са станали в периода между 1 и 25 януари 1983 г.

14. Необходимо е да се отбележи, че от упоменатите по-горе разпоредби на членове 100 и 103 от Акта за присъединяване от 1972 г. става ясно, че мерките за допускане на дерогации от основен принцип на правото на Общността, какъвто е недискриминацията, са били ограничени само до преходния период, и влизането в сила на евентуалните следващи разпоредби е било поверено на органите на Общността, по-специално, на Съвета.

15. Ако той не е приел тези разпоредби в срока, предвиден от посочения по-горе член 103, не може да се направи заключение, че държавите-членки са имали право да изземат функцията на Съвета, по-специално като удължат дерогацията извън предвидените срокове.

16. От това следва, че по времето на събитията, представени пред националния съд, разпоредбата на член 2, параграф 1 от Регламент № 101/76, който предвижда правото на равни условия на достъп до водите под юрисдикцията на държавите-членки, и следователно премахването на всякаква дискриминация, основана на националност на гражданите на държавите-членки, е била напълно приложима.

17. Обединеното кралство и Комисията твърдят, че тъй като изтичането на преходния период не е било последвано от приемане на мерките, предвидени в член 103 от Акта за присъединяване от 1972 г., това обстоятелство е създавало правен вакуум и държавите-членки в качеството си на пазители на интересите на Общността са били в правото си да го запълнят с приемането на мерки, одобрени от Комисията, както това се признава и от Съда в неговото решение от 5 май 1981 г. (Комисията срещу Обединеното кралство, дело 804-79, Recueil, стр. 1045).

18. В това отношение е необходимо да се напомни, че в посоченото по-горе Решение от 5 май 1981 г. Съдът установява, че при отсъствие на правила на Общността, държавите-членки са имали правомощието да приемат временни мерки за опазване на рибните ресурси, с цел да се предотврати възникването на непоправими щети, които са в противоречие с целите на общата политика по опазването.

19. Макар и както твърди Обединеното кралство, разпоредба относно достъпа да може в определени случаи да съответства на загрижеността за опазването на рибните ресурси, е ясно, че в настоящия случай спорната мярка не е преследвала такава цел. Национална разпоредба, която съдържа забрана за достъп до национални води и която не си поставя за цел опазването на рибните ресурси, не може да бъде част от правомощието, което се признава на държавите-членки в посоченото по-горе Решение от 5 май 1981 г., да вземат временни мерки за тяхното опазване.

20. Въпреки това Комисията поддържа становището, че на държавите-членки е било признато правото да приемат мерки подобни на Sea Fish Order по силата на член 6, параграф 1 от Регламент № 170/83 от 25 януари 1983 г., който разрешава с обратна сила, тоест от 1 януари 1983 г., оставянето в сила за още 10 години на дерогационния режим, определен в член 100 от Акта за присъединяване от 1972 г., с разширяване на крайбрежните зони от 6 на 12 морски мили. Така че постановлението Sea Fish Order е представлявало целесъобразно използване на разрешението, дадено по силата на тази разпоредба, предвид особените обстоятелства по онова време.

21. Без да се разглежда по принцип правомерността на обратната сила на разпоредбата на член 6, параграф 1 от този регламент, е достатъчно да се отбележи, че във всеки случай такава обратна сила не би могла да оправдае впоследствие национални мерки с наказателен характер, които налагат санкции за действие, което реално не е било наказуемо към момента на неговото извършване. Такъв би бил случаят, когато в момента на действието, което дава право на наказателна санкция, националната мярка е била недействителна поради несъвместимостта ѝ с правото на Общността.

22. В действителност принципът на липса на обратна сила на наказателните разпоредби е общ принцип на всички правни системи на държавите-членки, залегнал в член 7 от

Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи като основно право, което е неделима част от общите принципи на правото, чието съблюдаване се осигурява от Съда.

23. От това следва, че обратната сила, предвидена в разпоредбата на член 6, параграф 1 от Регламент № 170/83, не би могла да се тълкува в смисъл че прави действителни впоследствие националните мерки, с които се налагат наказателни санкции по време на наказуемото поведение, ако тези мерки са били недействителни.

24. От изложеното по-горе следва, че правото на Общността относно извършването на риболов не дава право на държава-членка, по времето на приемане на Sea Fish Order, да забранява на корабите, регистрирани в друга държава-членка, да извършват риболов в определена от закона крайбрежна зона, която не е включена в обхвата на мерките за опазване.

По съдебните разноски

25. Разноските, направени от Датското, нидерландското правителство и правителството на Обединеното кралство и от Комисията на Европейските общности за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, отправен от него Crown Court в Newcastle-upon-Tyne с Определение от 9 март 1983 г., реши:

Правото на Общността относно извършването на риболов не дава право на държава-членка, по времето на приемане на Sea fish (Specified United Kingdom waters) (Prohibition of fishing) Order от 1982 г. да забранява на корабите, регистрирани в друга държава-членка, да извършват риболов в крайбрежна зона, определена от закона, която не е включена в обхвата на мерките за опазване.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 юли 1984 година.

Подписи